

РЕШЕНИЕ

№ 816

гр. София, 18.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 45 СЪСТАВ, в закрито заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА К. ГЕОРГИЕВА**

като разглежда докладваното от **ГЕРГАНА К. ГЕОРГИЕВА** Гражданско дело № 20211110165086 по описа за 2021 година

В. А. В. е предявил против Р.Б. при условията на кумулативно съединяване осъдителни иски с правно основание чл. 2в, ал. 1, т. 2 от ЗОДОВ, за сумата на 1600 лева, съставляваща сбор от 300 лева – платени разноски по сметка на Висшия адвокатски съвет и 1300 лева, платени по сметка на Софийска адвокатска колегия, вследствие на наложено дисциплинарно наказание от Дисциплинарния съд при САК, изменено от Висшия дисциплинарен съд, и представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, в резултат на достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, а именно неосигуряване на достъп до независим и безпристрастен съд, поради допуснато противоречие на разпоредбите на чл. 130, ал. 2 и чл. 138-142 ЗАдв. с чл. 6, пр. 1 от ЕКЗПЧОС и чл. 47 ХОПЕС, ведно със законната лихва от 15.11.2021 г., до

окончателното изплащане на сумата, както и сумата в размер на 5001 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, чувство за безправност, за невъзможност да защити правата си, че името на ищеца като адвокат е опетнено от обвинението, което не може да защити пред независим и безпристрастен съд, доколкото лицата, наложили му наказание не отговарят на изискванията за съд, унилоост, тревога, безсъние в продължение на две седмици, в резултат на прилагане на чл. 130, ал. 2 и чл. 138-142 ЗАдв. които изключват от обхвата на съдебен контрол актовете на дисциплинарни органи на адвокатурата, респективно неосигуряване на достъп до независим и безпристрастен съд, ведно със законната лихва, считано от 15.11.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.

Ищецът твърди, че е адвокат по професия, както и че е това си качество на 02.02.2021 г., е получил съобщение за подадена срещу него жалба до Софийски адвокатски съвет, въз основа на която било образувано ДД № 110/2021 г., в хода на което ищецът бил обвинен, че е: 1/ уронил престижа на професията; 2/ проявил невежество и 3/ нарушил задълженията си да излага само истината пред органи на власт. Сочи, че на 13.07.2021 г., Дисциплинарният съд му наложил наказание „глоба“ в размер на 3250 лева. Поддържа, че още на следващия ден е подал жалба срещу решението до Висшия дисциплинарен съд. Посочва, че на

05.11.20121 г., последният изменил решението и намалил размера на наложеното наказание „глоба“ на 1300 лева. Посочва още, че бил осъден и на 300 лева за разноски. Сочи, че решението на Висшия дисциплинарен съд не подлежи на обжалване пред съд, съгласно разпоредбите на чл. 130, ал. 2 и чл. 138-142 ЗАдв., като твърди, че последното възпрепятствало обвинението срещу него да бъде разгледано от независим и безпристрастен съд, като последното било гарантирано от чл. 6, пар. 1 и 2 от ЕКЗПЧОС и чл. 47, пар. 1 и 2 от ХОПЕС. Счита, че е претърпял имуществени и неимуществени вреди от Д. - вследствие на действащата нормативна уредба, която пряко противоречи на Правото на ЕС.

Ответникът оспорва предявените претенции по основание и размер, като твърди, че предявеният иск е недопустим, тъй като Д. не притежавала легитимация да отговаря по иска. Поддържа, че легитимирано по иска е юридическото лице, по отношение на което се твърди, че със свои действия или бездействия е нарушило правото на ЕС. В условията на евентуалност, твърди, че искът е неоснователен, доколкото липсва акт, действие или бездействие на държавен орган, които да са в противоречие с общностното право. Посочва, че Висшият дисциплинарен съд е особена юрисдикция по смисъла на правото на ЕС, която е натоварена с решаване на определени в ЗАдв. спорове и попада в обхвата на понятието „съд“ по смисъла на чл. 6 от ЕКЗПЧОС и чл. 47 от ХОПЕС. Поддържа, че

начинът на уреждане на въпроса за достъп до съд при определени видове спорове, както и това дали последният се състои от професионални съдии или не, е въпрос на законодателно решение и е в сферата на компетентност на държавата членка.

В съдебно заседание ищецът В. А. В., редовно призован явява се лично, като поддържа исковата молба и моли за уважаване на исковите претенции.

В съдебно заседание ответникът - Д., редовно призован се представлява от юрисконсулт С., която поддържа отговора на исковата молба и моли за отхвърляне на исковите претенции.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните събраните по делото гласни и писмени доказателства и като ги обсъди в тяхната съвкупност на основание чл. 235, ал.2 от ГПК и по свое вътрешно убеждение на основание чл 12 ГПК приема за установено от фактическа страна следното:

Както е посочил с определениято си постановено по реда на чл. 140 от ГПК, съдът намира за нужно още веднъж да посочи, че намира исковите претенции за допустими, доколкото отговорността на Д. за нарушение на правото на ЕС може да бъде реализирана чрез предявен против самата нея иск, а в случаите, когато това е допустимо - и чрез иск, предявен против причинилия увреждането неин орган, в

който случай последният има качеството на процесуален субституент, поради което настоящото производство не следва да бъде прекратявано като недопустимо. В тази връзка е и Определение № 196 от 22.04.2021 г. на ВКС по ч. т. д. № 1554/2019 г., II т. о., ТК, докладчик съдията Б.Й. - Според служебно известната на съдебния състав практика на ВКС, обективизирана в [определение № 541/17.12.2019 г. по ч. гр. д. № 2980/2019 г. на IV г. о. и решение № 72/21.04.2020 г. по гр. д. № 2377/2019 г. на IV г. о.](#), отговорността на държавата за нарушение на правото на ЕС може да бъде реализирана чрез предявен против самата нея иск, а в случаите, когато това е допустимо - и чрез иск, предявен против причинилия увреждането неин орган, в който случай последният има качеството на процесуален субституент.

Предявеният иск е с правно основание [чл. 2в, ал. 1, т. 1 от ЗОДОВ](#). Този законов текст регламентира установеният с практиката на СЕС и пилотното решение по делото Kцbler, принцип за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Д. за вреди от нарушения на общностното право, допуснати от национални юрисдикции.

Фактическият състав на обективната отговорност на Д. включва следните три кумулативни предпоставки: дали твърдяното нарушение е на правна норма, предоставяща права на частно - правни субекти; дали нарушението ѝ е достатъчно съществено и явно, и дали съществува пряка

причинна връзка между нарушението и вредата. На нарушение на правна норма се приравнява и несъобразяването с практиката на СЕС по тълкуването и прилагането на съответната норма от общностното право.

В случая по делото се установява следната фактическа обстановка, която не е спорна между страните. Спорно е единствено, дали посочените от ищеца разпоредби на чл. 130, ал.2, чл. 138 до чл. 142 от ЗАдв. противоречат пряко на чл. 6, пред.1 от ЕКЗПЧОС и чл. 47 ХОПЕС.

Не е спорно между страните, че срещу В. В., като адвокат, е подадена жалба от /ФИРМА/ в САК, с искане за ангажиране дисциплинарната отговорност на ищеца, поради нарушение на чл. 40, ал.1 и ал.2 от ЗАдв., както и на чл. 23 от ЕКА, с оплаквания, че ищецът, като процесуален представител на /ФИРМА/ и /ФИРМА/, неправомерно се е ползвал с издадения по ч.гр.д. № 17683/2018г. изпълнителен лист срещу /ФИРМА/, като е образувал изпълнително дело, след като в хода на исковото производство по чл.422 от ГПК е постановено решение по гр.д. № 60826/2018г. по описа на СРС, с което положителните установителни искове срещу /ФИРМА/, за установяване вземанията на кредитора, за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 417 от ГПК в производството по ч.гр.д. № 17683/2018г. по описа на СРС, 140-ти състав, са отхвърлени. В ДС при САК е образувана дисциплинарна преписка № 291/2021г. срещу адвокат В. А. В. за нарушения

на чл. 40, ал.1, чл. 40, ал.2, чл. 132, т.3, пред.2 и чл. 132,т.10 от ЗАдв., осъществени чрез подаване на молба от ищеца на 03.11.2020г., въз основа на която е образувано изп.д. № 2020***0403052 при ЧСИ С.Х., рег. № *** за сумите, предмет на изпълнителен лист по ч.гр.д. № 17683/2018г. на СРС, 140-ти състав. В хода на проверката ищецът е дал обяснения на основание чл. 137, ал.1 от ЗАдв., като е оспорил факта да е знаел за постановеното решение по гр.д. № 60826/2018г. на СРС към датата на подаване на молбата за образуване на изпълнителното дело – 03.11.2020г., доколкото решението не е било връчено на него, а на /ФИРМА/.

Дисциплинарното производство е приключило, като е прието, че ищецът е нарушил разпоредбата на чл. 40, ал.1 и чл. 40, ал.2 от ЗАдв., както и тези на чл. 132,т.3, пред.2 от ЗАдв. и чл. 132,т.10 от ЗАдв. Наложено му е наказание „глоба“ в размер на 3250,00 лева. По жалба на ищеца решението на ДС е обжалвано пред ВДС, като е образувано д.д. № 31/2021г., приключило с Решение от 05-11.2021г., с което решението на ДС към САК от 01.07.2021г. е изменено единствено в частта по наложеното наказание „глоба“, като размера на глобата е намален от 3250,00 лева на 1300,00 лева. Посочено е че решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Не е спорно, че наложената на В. В. глоба е заплатена от него, видно от приетите по делото платежни нареждания

/л.68-69 по делото/.

С разпоредбата на чл. 130, ал.2 от ЗАдв. е прието, че решенията на Висшия дисциплинарен съд като първа инстанция подлежат на обжалване чрез Висшия дисциплинарен съд до Върховния касационен съд в 14-дневен срок от постановяването им по реда на [чл. 7, ал. 7](#). В чл. 138 и чл. 139 от ЗАдв. е регламентирана процедурата по образуване на дисциплинарно производство, насрочването му, участието на адвоката в производството, постановяването на решение, изискване за легитимност на състава, постановил решението. Съгласно чл. 141 от ЗАдв. решението на дисциплинарния съд може да се обжалва от страните в 14-дневен срок от обявяването му чрез дисциплинарния съд до Висшия дисциплинарен съд, според ал. 2 Висшият дисциплинарен съд насрочва делото и го разглежда в срок не по-дълъг от един месец, като според ал.3. при разглеждане на дело във Висшия дисциплинарен съд задължително участва член на Висшия адвокатски съвет, който дава становище по основателността на жалбата. Съгласно чл. 142 от ЗАдв. ВДС разглежда делото по реда на чл. 138-140 от ЗАдв., като според ал.2 ВДС може да събира нови доказателства по искане на страните и служебно.

На първо място съдът намира, за нужно да посочи, че съгласно [чл. 134, ал. 1 от Конституцията](#) на Р.Б. адвокатурата е свободна, независима и самоуправляваща

се. Тя подпомага гражданите и юридическите лица при защита на техните права и интереси. Предвид този специален статут на адвокатурата съдебната намеса в дейността ѝ е ограничена до изрично предвидените в ЗАдв. случаи – чл. 130, ал.2 от ЗАдв., в каквато хипотеза не попада разглежданото дисциплинарно производство срещу ищеца. Законът е издаден на основание [чл. 134, ал. 2 от Конституцията](#) на Р.Б. и с него се уреждат организацията и редът за дейността на адвокатурата. Следователно едно от първите отлики, които следва да се посочат, е че дейността на адвокатурата е регламентирана от специален закон. По горепосоченото съдът не се солидаризира с изложеното от ищеца, че ДС и ВДС към САК нямат характеристиките на „съд“. Дейността на Дисциплинарния съд и на Висшия дисциплинарен съд може да се определи като правораздавателна. В [решение № 60124 от 2.08.2021 г.](#) на ВКС по н. д. № 460/2021 г., II н. о., НК се приема, че дисциплинарните съдилища към адвокатските колегии и Висшият дисциплинарен съд са "съд" и притежават някои фундаментални характеристики на съд в същинския смисъл, а именно създадени са и функционират съгласно закона, завършват с правораздавателен акт и притежават независимост и безпристрастност. Също така съдът не се консолидира с твърденията на ищеца, че дисциплинарната отговорност е вид наказателна отговорност. Вярно е, че чл. 139, ал.6 от ЗАдв. допуска в дисциплинарното производство да се прилагат правилата на Наказателно-

процесуалния кодекс, доколкото обаче в този закон не се съдържат други правила, като препращането е субсидиарно. Според чл. 132, ал.1 от ЗАдв. неспазването на правилата на Етичния кодекс за поведение на адвоката и на ЗАдв. е дисциплинарно нарушение. В случая ищецът е подведен под дисциплинарна отговорност, като нарушил правилата, регламентирани в ЗАдв., тоест със своето деяние той е допуснал дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 40, ал.1 и чл. 40, ал.2 от ЗАдв., както и тези на чл. 132, т.3, пред.2 от ЗАдв. и чл. 132, т.10 от ЗАдв. и Етичния кодекс на адвокат, което урежда защитата на друг вид обществени отношения и предвижда друг вид правна отговорност /дисциплинарна отговорност/, а тя напълно законосъобразно може да бъде понесена независимо от административно-наказателната отговорност за нарушения по други закони, както и независимо от наказателната отговорност, като последното изрично е уредено в чл. 134, ал.3 от ЗАдв..

Нормата на [чл. 47 от Хартата на основните права в ЕС](#) повелява, че всяко лице има право на ефективни правни средства за защита и на справедлив съдебен процес в разумен срок от независим и безпристрастен съд, а [чл. 13 от ЕКЗПЧОС](#) регламентира, че всеки, чиито права и свободи, предвидени в [тази конвенция](#), са нарушени, трябва да разполага с ефикасни вътрешноправни средства за тяхната защита. Съгласно Член 6 § 1 от КПЧОС всяко лице при определянето на неговите граждански права и задължения

или при наличието на каквото и да е наказателно обвинение срещу него има право на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок от независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона. В случая срещу ищеца не е образувано наказателно производство, и само на тази плоскост обективизираните от него твърдения не се субсимира в хипотезата на чл. 6, §1 от КПЧОС. Отделно безпристрастността предполага липса на предубеждение и пристрастие. За изпълнение на изискването е необходимо да е налице субективен и обективен критерий /Hauschildt v Denmark 1989/. Обективният критерий е обоснован от доверието, което съдилищата в едно демократично общество трябва да вдъхват в обществото и преди всичко- доколкото се отнася до наказателно производство-в обвиняемия, според /Fey v Austria-1984/. В този смисъл съмнението в безпристрастността подлежи на доказване. Основателно съмнение не възниква в настоящия състав относно безпристрастността на състава, разглеждал дисциплинарното производство. Няма данни, член на състава да е разглеждал друго дисциплинарно производство, по което ищецът да е страна. Субективният критерий предполага въз основа на фактите по делото да може да се докаже, че член на съда "е действал с лично пристрастие" срещу ищеца /Hauschildt v Denmark 1989/. Приема се да е налице презумпция за безпристрастност на съда "докато се представи доказателство сочещо на

обратното"/ Kyprianou v Cyprus 2005 XIII/. Т. е. от фактите по делото следва да се установи логично и разумно, че е налице пристрастност спрямо конкретно лице, като такива не се извеждат от дисциплинарната преписка. Съдът се запозна с протоколите от заседанията на ДС, като не установи на ищеца да не са предоставени процесуални възможности за защита на неговите законни права, същият е подал възражения и обяснения в сроковете по чл. 137, ал.1 и чл. 138, ал.4 от ЗАдв., решенията са постановени в срок, като впоследствие ищецът е реализирал и правото си на жалба. Съображенията на ищеца, за пристрастност на състава, разглеждал дисциплинарната преписка, за разпределението на делата и мандата на членовете на състава, също не формират извод за пристрастност по обективен или субективен критерий. Те не са конкретни. Чл. 139, ал.3 от ЗАдв. предоставя възможност за отвод на докладчика на състав или член на състава, като е видно, че ищецът не е отправил такова искане. По същността на спора, настоящият съдебен състав следва да посочи, че чл. 6, §1 от КПЧОС визира защита на процесуални права, с оглед справедлив процес от безпристрастен съд в защита на материалноправни такива.

За реализиране на дисциплинарната отговорност на адвокатите са регламентирани специални правила в глава XIII от ЗАдв. /[чл. 131](#) и сл./, включително относно възможността за обжалването на издадените актове от съответните органи. В [чл. 140, ал. 1 ЗА](#) е предвидено, че

дисциплинарният съд се произнася с решение, с което налага дисциплинарно наказание на адвоката или го оправдава, а в [чл. 141, ал. 1 ЗА](#) е предвидено, че решението на дисциплинарния съд може да се обжалва от страните в 14-дневен срок от обявяването му чрез дисциплинарния съд до Висшия дисциплинарен съд, който, съгласно ал. 2, разглежда делото по реда на [чл. 138 - 140](#). При произнасянето по жалби против решения на дисциплинарния съд на съответната адвокатска колегия в производство по [чл. 141 - 142 ЗА](#) Висшият дисциплинарен съд на Адвокатурата не действа като административен орган по смисъла на [§ 1, т. 1 ДР АПК](#) и затова решението, с което се произнася не представлява административен акт, който да подлежи на съдебен контрол по реда на [АПК](#), поради и което е крайно, при предвидена в ЗАДв. **двуинстанционна система на ревизия на актовете.** Единствено решенията на ВДС, като първа инстанция подлежат на ревизия пред ВКС, чрез ВДС в двуседмичен срок от съобщението по реда на чл. 7, ал.1 от ЗАДв. Следователно не отговаря на истината твърдението на ищеца, че в ЗАДв. не е предвиден ред за обжалване на решенията на ВДС пред съд, но такъв е предвиден, с оглед специален статут на адвокатурата и съдебната намеса в дейността ѝ, която е ограничена до изрично предвидените в ЗАДв. случаи – чл. 130, ал.2 от ЗАДв. и е свързана с лицата, членове на ВАС, ВДС и ВКС. Приема се, че на редовите членове на колегията /адвокати/ чрез двуинстанционния

контрол на решенията на ДС и пред ВДС в достатъчна степен се защитават правата им.

По гореизложеното съдът намира исковете за недоказани по основание. Независимо, че от показанията на свидетелката З.Т., се установи характера на претендираните заплащане като претърпени неимуществени вреди, както и размера на имуществените вреди, то съдът намира исковете за недоказани по основание, поради което следва да бъдат отхвърлени.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал.3 от ГПК право на разноски се поражда в полза на ответника. На ответника на основание чл.78, ал.8 от ГПК, вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 250,00 лева, определен от съда, съобразно правната и фактическа сложност на делото и цената на исковете.

Водим от горното, Съдът

[Анотирана съдебна практика](#)

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от В. А. В., ЕГН *****
срещу Д., представлявана от МФ, осъдителни иски с

правно основание чл. 2в, ал. 1, т. 2 от ЗОДОВ, за сумата на 1600 лева, съставляваща сбор от 300 лева – платени разноси по сметка на Висшия адвокатски съвет и 1300 лева, платени по сметка на Софийска адвокатска колегия, вследствие на наложено дисциплинарно наказание от Дисциплинарния съд при САК, изменено от Висшия дисциплинарен съд, и представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, в резултат на достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, а именно неосигуряване на достъп до независим и непристрастен съд, поради допуснато противоречие на разпоредбите на чл. 130, ал. 2 и чл. 138-142 ЗАдв. с чл. 6, пр. 1 от ЕКЗПЧОС и чл. 47 ХОПЕС, ведно със законната лихва от 15.11.2021 г., до окончателното изплащане на сумата, за сумата в размер на 5001 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, чувство за безправност, за невъзможност да защити правата си, че името на ищеца като адвокат е опетнено от обвинението, което не може да защити пред независим и непристрастен съд, доколкото лицата, наложили му наказание не отговарят на изискванията за съд, унилоост, тревога, безсъние в продължение на две седмици, в резултат на прилагане на чл. 130, ал. 2 и чл. 138-142 ЗАдв. които изключват от обхвата на съдебен контрол актовете на дисциплинарни органи на адвокатурата, респективно неосигуряване на достъп до независим и непристрастен съд, ведно със

законната лихва, считано от 15.11.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА В. А. В., ЕГН ***** ДА ЗАПЛАТИ на Д., представлявана от МФ, сумата в размер на 250,00 лева, деловодни разноси на основание чл. 78, ал.3 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на препис от същото на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____